

وَ لَوْلَا سَذَاهَا مَا اهْتَدَيْتُ لِحَانِهَا قَصِيدَابْنِ فَارِضٍ

اگر بوی خوش آن شراب نبود به دکان می فروشی راه نمی یافتم
سذاها بوی خوش می
لحان دکان می فروشی

طایفه دردکشان

ابن فارض پیشرو حافظ بوده و حافظ تمام اشعارش را در دیوانش آورده است.
بسم الله الرحمن الرحيم

در هتل هایت:

نَعْمُ، بِالصَّبَا قَلْبِي صَبَا لِأَجْبَتِي

فِيَا حَبْذَا ذَاكَ الشَّذَى حِينَ هَبَّتِ [۱]

(از قصیده تائیه صغری ابن فارض)

شَرِبْنَا عَلَى ذِكْرِ الْحَبِيبِ مُدَامَةً

سَكِرْنَا بِهَا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُخْلَقَ الْكَزْمُ [۲]

وَ لَوْلَا سَذَاهَا مَا اهْتَدَيْتُ لِحَانِهَا

وَلَوْ لَا سَنَاهَا مَا تَصَوَّرَهَا الْوَهْمُ [۳]

(از قصیده خمربه ابن فارض)

بودم آن روز من از طایفه دردکشان

که نه از تَاك نشان بود و نه از تاکنشان [۴]

(عبدالرحمن جامی)

٨ بیت اول قصیده تائیه صغری: صبای دوم به معنی شیفته و عاشق شدن است و از صبائت گرفته شده، شذا بوی خوش است و هَبَّت به معنی وزید است که به صبای اول که به معنی باد شرق (مؤنث) است بر می‌گردد. ترجمه بیت چنین است: آری، با وزش باد صبا قلب من شیفته دوستانم شد؛ پس آن بوی خوش چه نیکو است هنگامی که باد صبا می‌وزد.

٨ بیت اول قصیده میمیه (خمریه): مدامة: شراب، الکرّم: درخت انگور. ترجمه بیت چنین است: به یاد دوست شرابی نوشیدیم و با آن مست شدیم قبل از اینکه درخت انگور خلق شود.

٨ لِحان: دکان می‌فروشی، سنا: نور و روشنی. ترجمه بیت چنین است: اگر بوی خوش آن شراب نبود به دکان می‌فروشی راه نمی‌یافتم و اگر نور و روشنی آن شراب نبود حتی به قوه خیال هم نمی‌توانستم تصورش کنم.

٨ تاکنشان: آنکه درخت انگور را می‌نشانند: می‌کارد.